

Sel, kes arro sai, kellega temma olli kokko juhtunud, ütles kohhe: Kõl olled näinud; agga pean ütleva: Dige sandiste, nisamma waeses- te, kui minna, ei diget riet, ei rahha koppi- kast ja mis keige halledam on tühhi kõht!"

Naene, sedda kuuldes, sai halledaks ja pal- lus, et sel nenda hea olleks ja õnna mehhe ue kue, weesti, püksid, rahha ja teist mona asja liggi wõttaks ja seenna wiiks ja lubbas ka sel- lile selle hea eest waewa palgaks rahha ja lei- ba. Sel olli sündlik mees ja lubbas ka keif nenda tehha ja täita, kuidas naene sedda so- wis, ja kääkis naest rutto walmis panna.

Kui keif olli walmis pandud, kangutas sel kotti maast selga, naene satis weel mitto tuh- hat ja tuhhat terwisid liggi ja nenda läks sel omma teed!

Mitte kaua pärast sedda, tulli mees kojo, ja naene läks lahkeste temma wasto ja rääkis sure süddame rõmuga mehhele ülesse, kuidas temma tänna õnna mehhest arro sanud, et temmal seal kõi sant olla; agga se tehha tem- male rõmo, et ta ommeti woinud wanna õn-

sale, temma ello luggo wähe kergitada, mis temma ühe reisi sellega olli saatnud, kes otse Parradisi läinud.

Kui mees keif olli ärra kuulnud, sai kõi arro, et üks kelm naest olli petnud, kargas kohhe hobbuse selga ja kihutas järrele, et sedda kelmi kätte sada. Kui ta tükki maad olli metsateed ärra sõitnud, panni hobbust pu külge kinni ja läks weel jalla tükk maad järrele.

Selle aea sees tulli kelm metsast wälja, wõt- tis hobbust lahti, panni esmalt kotti ja pär- rast kargas isse ka selga ja — läks!

Kui mees taggasi tulli, ei leidnud enam hobbust ja mõistis kohhe, et sel ka sedda wõt- nud ja läks koeo. Koeo tulles küsis naene, kus hobbune jäänud, kostis mees, et temma hobbust selli kätte andnud, kes siis parreminne ja rutteminne Parradisi jõude. Naene olli sellega rahhul ja süddamest rõmus ja mees ei teinud ka enam kerra naese wasto, sest et ta isse hobbust weel olli jure andnud ja tun- dis nüüd kõi kahjo; agga ka häbbi, et ta targem ei olnud, kui naene.